

EL BEAT MIRÓ DE
TAGAMANENT, CANONGE
DE SANT JOAN DE LES
ABADESSES

MONS. EDUARD JUNYENT

De l'obra *El monestir de Sant Joan de les Abadesses*
Sant Joan de les Abadesses, 1976, pp. 53-55.

En l'ambient monàstic de fervors en la vida religiosa, aflora la figura venerable del beat Miró, el millor joiell de la casa de Sant Joan, amb les sentors de les seves virtuts admirables, amb el record de les seves conversacions celestials i amb l'exponent de santificació que no s'esmoreeix amb el temps, sinó que encara s'aferma i augmenta en el decurs de les generacions i dels segles per a restar com un encant meravellós que atreu la veneració i el culte popular.

El compilador de la seva vida, que l'escribí en els anys que es removia l'exaltació de les despulles del beat Miró al nou sepulcre que se li féu el 1345, més que deixar-ne una biografia, es valgué de la tradició monàstica en l'efluvi de les transmissions orals dels perfils de les seves virtuts per a teixir un exemplari evocador, propi de la ingenuïtat dels llegendaris medievals, escrit amb l'erudició monàstica que sap pouar els temes dels llibres dels escriptors sagrats per exposar-los en un pla didàctic i alliçonador posat directament en la veu del personatge.

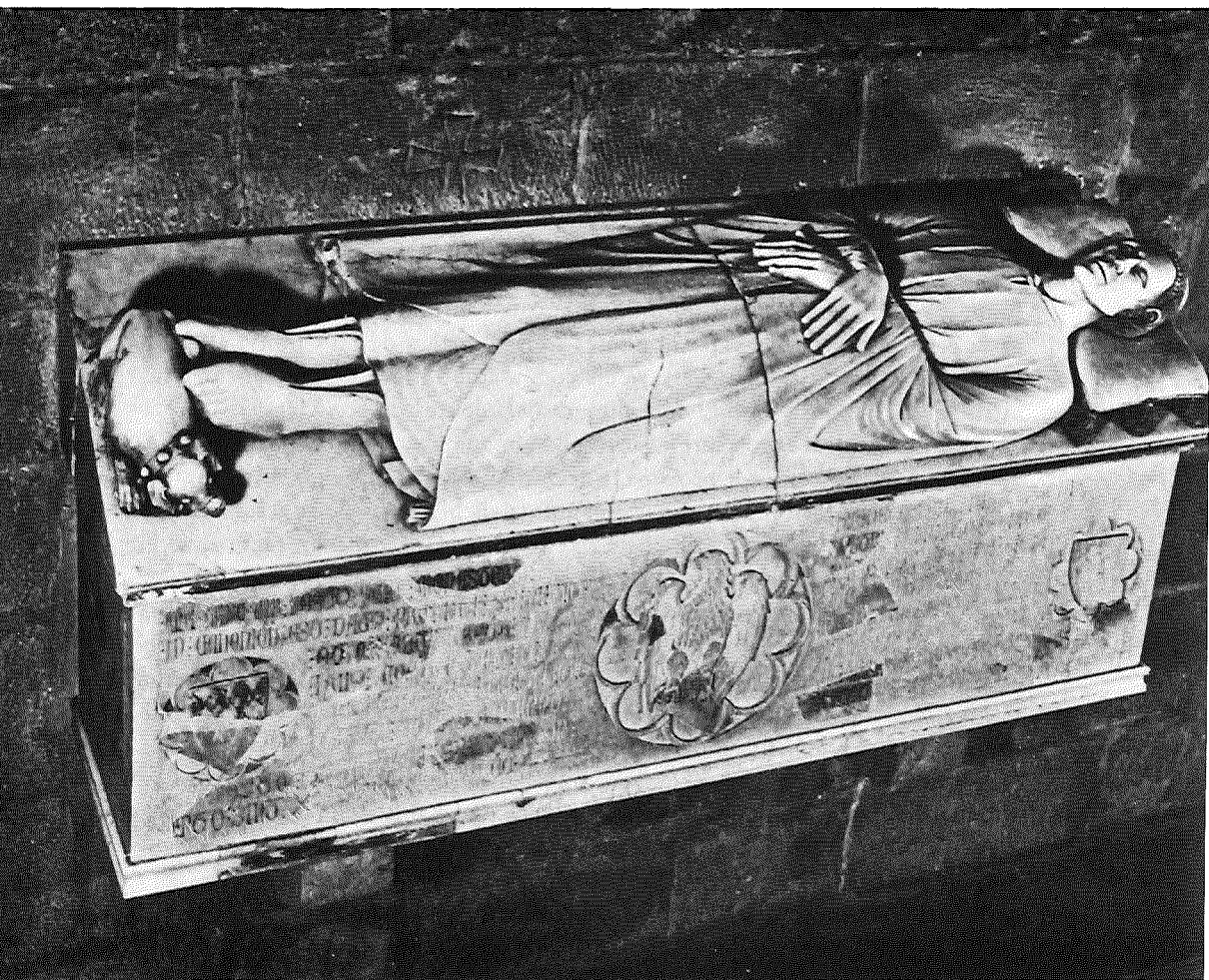
Segons aquesta relació, el jove Miró, nascut a Tagamanent i educat religiosament pels seus pares, progressà tan de pressa en l'estudi de les lletres que hi aprengué ben aviat els entrebancs del món; la seva inclinació al sacerdoci féu que fos admès als ordes sagrats; però ja ordenat i tot, impressionat per la grandesa de l'estat en què entrava, temorós encara dels perills del món, decidí d'apartar-se a la vida solitària després de romandre uns dies al monestir de Santa Maria de Ripoll. Riberes de Ter amunt, trobà un oratori dedicat a la Verge Maria on, després de pernoctar-hi lliurat a cantar les lloances de Déu, amb la llum del nou dia se li féu albirable l'església del monestir de Sant Joan, situada en un paratge incomparable per la seva amenitat. Es dirigí a la porta del monestir i trucà al cancell, on el rebé un vell canonge que l'informà de la vida religiosa regular que hi observaven i tot seguit l'acompanyà a l'església

i després al claustre, on Miró se sentí commogut davant la imatge de la Verge que hi havia vora la porta. El vell canonge el conduí novament a l'església per tal de mostrar-li una altra imatge més admirable de la Verge en un altar marmori on els canonges acostumaven a celebrar la missa de l'alba i l'ofici diürn de prima, per la gran veneració que li tenien i la protecció espiritual que hi trobaven. Retornats al claustre, i abans que Miró accedís a prendre l'aliment a què el vell l'invitava, pregà insistentment que el portés a la presència de l'abat per a manifestar-li la decisió que prenia de restar al monestir. L'abat l'acceptà i després de romandre-hi alguns dies de prova, fou rebut com a novici entre els germans de la comunitat, fins que, passat l'any de provació, fou admés a la professió monàstica.

Fins aquí el relator de la vida estava interessat a entreteixir aquestes pàgines d'unció primitiva de llegenda com a motiu per a presentar les glòries i els joiells en el claustre, i, encara més, la de l'altar de Santa Maria la Blanca, així com la infermeria i la capella de Sant Miquel, construccions i imatges que encara no existien ni de bon tros durant l'època del beat Miró, temps en què tot just s'emprengué la construcció de l'església. Es coneix perfectament l'entrada de l'adolescent Miró al monestir de Sant Joan per un document que encara s'hi conserva i que degué passar desapercebut al relator de la vida. Quan hi entrà, ni era sacerdot ni el seu ingrés fou rodejat de tanta poesia ascètica. Era un jovencell que ingressà, com la majoria ho feien, en virtut d'una decisió familiar referent a la col·locació dels fills i a llur dotació. Segons el document, Miró era fill de Ramon Berenguer, el castlà del castell de Tagamanent, i d'Ermessenda, i tenia altres germans anomenats Pere, Arbert i Bernat, segurament més grans que ell puix que presten llur consentiment, juntament amb els pares, al seu ingrés a la vida religiosa. No devia pas haver arribat a l'edat dels 14 anys quan, l'endemà de la festa de Sant Joan, el dia 25 de juny de 1127, la família en féu oblació al monestir compromentent-se a donar-li per dotació l'alou d'Olzina, a la parròquia de Sant Esteve d'En Bas, al comtat de Besalú, en concepte d'herència, amb la condició de quedar reservat l'alou pel vivent del pare, de la mare i del fill Pere a cens de dues gallines anuals, fins que a la mort d'aquells restés en propietat del cenobi.

El foment de la seva vocació claustral li podia venir d'una educació en l'escolasticat que existia al monestir, en la qual cresqué tan arreladament que la seva vida religiosa fou aviat un model en l'observança de les regles que serviren per a desenrotllar les seves callades i exemplars virtuts.

El relator de la vida respon millor en la prossecció narrativa a les fidelitats de la tradició de la casa quan la resumeix evocant-lo tan humil que defugí sempre l'exercici de qualsevulla honra i càrrec; tan observant que era el primer de trobar-se al cor a les hores nocturnes, promovent en tots l'anhel de la

*Tomba del Beat Miró de Tagamanent, al monestir
de Sant Joan de les Abadesses (segle XIV).*

contemplació; tan actiu en els exercicis d'oració que hi atreia els altres amb delectança espiritual. En els temps de distribució fora les hores corals, era assidu a l'oració i a l'estudi, del qual no s'apartava si no era per atendre les ànimes que es confiaven al seu bon consell i direcció. A tots instruïa i ensenyava empès per un sentit molt agut de caritat envers el proïsme que no era sinó un reflex del seu amor a Déu. Els pobres i desvalguts trobaven en ell consol a llurs necessitats i metgia a llurs llangors. No es planyia a si mateix en la duresa de les mortificacions i penitències, ni en els dejunis i abstinències, portats més enllà dels prescrits per les regles, perquè en tot apareixia com un home de Déu, tan després del món, que tots l'admiraven, els germans de la casa, els vilatans de les valls ripolleses i els forasters de més lluny, com un estímul de pietat que els penetrava els cors i, amb la seva perseverança en les virtuts, els amonestava en el compliment dels deures de consciència.

La plenitud del seu viure espiritual, acimada cada dia a la justa mesura, sobreeixia en benefici del proïsme, tothom en recollia aquella embosta suficient per a sembrar i fer germinar en l'ànima els beneficis de la gràcia divina. En la seva mort, escaiguda el 12 de setembre de 1161, tothom reconegué el seu pas a l'eterna benaurança sense els sotracos d'expiacions endarrerides. Per això la seva tomba fou immediatament una continuada missió de la seva exemplaritat a la qual s'afegia la invocació dels fidels en llurs malures. Els anys no minvaren una devoció que el designà amb el nom de beat Miró i que motivà l'exaltació de les seves despulles en la festivitat de Sant Agustí, el 28 d'agost de 1345, en un sepulcre magnífic que el cisell hàbil d'un escultor de tradicions florentines sabé cobrir amb l'austera i imponderable figura de l'asceta bellament transfigurat sota els plecs de l'hàbit de l'orde augustiniana, sepulcre que fou col·locat en un costat de l'altar de Sant Joan, sobre tres columnes.